

„Seal tete isse ommale kahjo,“ kostsid teised, sest tännini ollete kül palju kautanud, agga innimeesse õn on muutlik. Enne kui innimenne wõib mõttelda, tulleb õn uksest ja aknast sisse. Lotus ja otus on igga mehhe südameesse lodud, kel lotust ei olle, se on jubba ellawalt surnud.“

„Wurst kostis: „Nenda mõtlewad kül suurem hulk innimeesi, ja nenda mõtlesin minna ka; agga mul olleks palju wáhhem kahhetsemist olnud, kui ma olleksin omma mángi himmo enneminne tallitsenud. Ma wõin teile sedda tóotust anda, et sest sadik kus ma kaardimángi mahha játsin, minno súdda palju ennam rahho sees on. Seie isse sate minno tunnistajad mailma ees ollema, kuida minna omma tóotust ja sõnna saan piddama, se on, et ma ennam rahha mángi ei mángi.“

„Reisige keik liinnad ja maad lábbi ja pange táhhele et igga kaardimángia, olgo mis seisuses ehk põlweš tahhes, keigest keige õnnetum loom mailmas on. Temma ei pilla mitte úksi omma palle higgis tenitud rahha, waid koddõ

ommas maias kautab ta weel kúmme kord rohkem senna jure. Temma perre ja tótegiad laisklewad temmaga úhtlasi, ja mis kahjo nemmad laiskussega úksi ei jdua teha, siis warastawad weel mõnda senna jure, ilma patto kartmatta, mõtteldes: „Kui perremees wõib jua ja kaarta mángida, siis wõime ka suggo wõtta, se on keik meie werre waew.“ Ja nenda langeb se maia ning keik warra, olgo sedda ka kui palju. Wimaks tulleb suur kehwadus, nálg, hirmus wõlg ja suur súddame hádda. Pange nüüd sedda ja kaardimángi rõmo kalo peale, siis sate pea arro, kumb rassem on. Arwake isse, kuidaš wõib innimenne hukatusse te peal õnne, rikkust ja súddame rahho sada, kus pettus, riid, liig jominne, wanduminne, karwopiddi kiskuminne — ja mõnni kord ka tapminne tulleb.“

„Temma rágib,“ ütlesid teised omma keskes, „praego wágga tósiselt; agga kül aeg tulleb, mil mángo himmo tóuseb, sest peame tedda se kord rahhul játma, kül ta otsib meid isse.“